

GELUKKIG GROEIEN
ER GEEN BOMEN
OP DE NOORDPOOL

Gelukkig groeien er geen bomen op de Noordpool
roman

©2015 Stefaan Van Laere, uitgeverij Partizaan &
BOXpress

Coverontwerp Kathelyne Van den Berghe

www.partizaan.be

www.stefaanvanlaere.be

www.BOXpress.nl

ISBN 9789462950283

NUR 300, 301

Met dank aan Tine Van Laecke

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

STEFAN VAN LAERE

**Gelukkig groeien er geen bomen op
de Noordpool**

roman

**www.partizaan.be
www.BOXpress.nl**

DEEL 1

DE DAGEN GAAN HUN GANG (MAAR
VOOR HOELANG?)

**DE HAVEN. AANSTOOTGEVEND EN
AANTREKKELIJK OORD VAN VERDERF EN
AVONTUUR. MAAR DAT VERTEL IK LIEVER NIET
VERDER. DAT IEDEREEN ZICH MET ZIJN EIGEN
ZAKEN BEMOEIT!**

Hij geeft voor de dooie dood niet toe dat hij graag in de havenbuurt rondwandelt. Het avontuur tegemoet.

Zomaar slenteren, zonder doel, en zich ongegeneerd laten vollopen met indrukken. Gretig absorberend, als een spons.

Hier loop je weer, *meneer* Baziël Gersemeuter, zegt hij half luidop tegen zichzelf en hij geniet van de zoete klank van die woorden in de wind. Hij herhaalt ze, en stemt de cadans van zijn stappen op het ritme van de lettergrepen af. De neus lichtjes vooruit gestoken, handen losjes in de zakken. Baziël Thomas Gersemeuter, corrigeert hij zichzelf. Altijd de puntjes op de i zetten, zoals zijn moeder hem dat geleerd heeft.

Zijn naam, daar is hij best fier op.

Baziël, van het Griekse *basileos*, ‘koninklijke’.

Gersemeuter, familienaam afgeleid van de plaatsnaam Gersmoortere. Samenstelling van de Germaanse woorden *gersto* en *moortel*.

Gersto: gerst.

Moortel: drassige grond.

Er is vast niemand op de wereld met diezelfde naam.

Ja, hij heeft zijn zaakjes best voor mekaar. Hem moeten ze niets meer leren over het leven.

De haven is een oud, verkruiemd stadsdeel waar nog enkel gestrande marginalen en door het leven lamgeslagen migranten willen wonen. Moeten wonen, in dit getto.

Hun borstelige wenkbrauwen jagen hem angst aan en hij droomt er 's nachts van. Soms kan hij door het openstaande raam de slaapkamer van de burens aan de overkant binnenkijken. Er staat een groot, scheefgezakt bed waarin de kinderen gemaakt worden. Daar rond slordig verspreid kleine bijzetbedjes. De kinderen moeten 's nachts stil zijn, en ze liggen ademloos te luisteren naar wat zich in het donker afspeelt. Ze schamen zich voor niets of niemand. Hoe vaak kwamen de snotapen niet met luizen naar huis. Dan werden ze door hun vader kort geknipt. Net kleine skinheads.

